

Per al temps de tarda...

Poso en joc la meva intel·ligència, voluntat i cor.

- Com m'he sentit avui?
- He pregat sentint el contacte de les mans de Jesús als meus peus. Em pregunto pels moments en els que les meves mans entren en contacte amb el patiment d'altres. Quin sentiment les acompanya? M'hi dispo amb amor, tendresa, respecte i servei?
- Què es mou en el meu cor quan tasto aquest servei fins a l'extrem?

Compartint ressons en grup...

Des d'on? → Sentint que la meva vida és necessària pel pla de Déu.

Què comparteixo?

- Una **imatge**: del que he viscut, que he vist o un record que m'ha vingut.
- O bé un **sentiment**: dominant en el dia d'avui.
- O bé una **idea**: pensament, paraula que més ha ressonat...

Recollint i tancant el dia...

*Quiero seguirte, Señor,
amando hasta el extremo.*

*Dejándome la piel,
entregando las entrañas.*

*Mis entrañas de mujer,
en una toalla y un lebrillo,
en un acariciar los pies.*

*En un mirarnos hasta el fondo,
sin nada que reprochar,*

*y sin nada que pedir,
y con tanto para dar.*

(Maite López)

RENTAR ELS PEUS

Paraules que em mobilitzen avui...

El lavatori dels peus, en el marc del Darrer Sopar, és imatge central de l'estil de Jesús. En ella, com convocats a estimar fins a l'extrem.

Durant el temps d'empresonament a Salamanca no li faltaven els mateixos desigs que tenia d'ajudar les ànimes i per això d'estudiar primer i de reunir alguns companys animats del mateix ideal i de conservar els que ja tenia. Un cop determinà d'anar a París, es posà d'acord amb ells que l'esperessin allà i ell aniria a veure si trobava manera que ells poguessin estudiar.

[St Ignasi, Autobiografia, 71]

Aquest matí prego amb...

Senyor Jesucrist, ens fa por gastar la vida.

Però la vida Tu ens l'has donada per gastar-la;

no es pot economitzar-la en estèril egoisme.

Gastar la vida és treballar pels altres,

encara que no paguin, fer un favor a qui no el tornarà;

gastar la vida és llençar-se fins al fracàs, si cal, sense falses prudències;

és cremar les naus en bé del proïsme.

(...) Gastar la vida no es fa amb gestos ampul·losos, i falsa teatralitat.

La vida es dona senzillament, sense publicitat, com l'aigua de la vessant, com la mare dona el pit al seu wawa, com la suor humil del pagès. (...)

El futur és un enigma, el nostre camí s'interna en la boira;

però volem seguir donant-nos, perquè Tu estàs esperant en la nit

amb mil ulls vessant llàgrimes.

Lluís Espinal

Faig conscient el meu cos...

Respiro a través de la pell. Recullo les sensacions de sentir els meus peus bruts, rentats, assecats, tocats... per servir-te fins a l'extrem, caminant amb tu, Senyor.

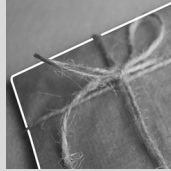

Cada dia del camí...

Senyor, ajuda'm a anar orientant tota la meva vida (interior i exterior, conscient i inconscient) cap a Tu, cap a l'amor i el servei a Tu en totes les teves criatures.

Avui demano...

Deixar-me seduir pel cor de Jesús, que es mou acompanyant-lo en el darrer sopar.

Text bíblic

Lavatori dels peus (Joan 13, 1-20)

Era abans de la festa de Pasqua. Jesús sabia que havia arribat la seva hora, l'hora de passar d'aquest món al Pare. Ell, que havia estimat els seus que eren al món, els estimà fins a l'extrem.

Mentre sopaven, quan el diable ja havia posat en el cor de Judes, fill de Simó Iscariot, la resolució de traïr-lo, Jesús, sabent que el Pare li ho havia posat tot a les mans, i que havia vingut de Déu i a Déu tornava, s'aixecà de taula, es tragué el mantell i se cenyí una tovallola; després va tirar aigua en un gibrell i començà a rentar els peus dels deixebles i a eixugar-los amb la tovallola que duia cenyida.

Quan arriba a Simó Pere, aquest li diu: «Senyor, ¿tu em vols rentar els peus?»

Jesús li respon: «Ara no entens això que faig; ho entendràs després.»

Pere li diu: «No em rentaràs els peus mai de la vida!» Jesús li contesta: «Si no et rento, no tindràs part amb mi.»

Li diu Simó Pere: «Si és així, Senyor, no em rentis tan sols els peus: renta'm també les mans i el cap.» (...)

Després de rentar-los els peus, es va posar el mantell i s'assegué a taula altra vegada. Llavors els digué: «¿Enteneu això que us he fet? Vosaltres em dieu "Mestre" i "Senyor", i feu bé de dir-ho, perquè ho sóc. Si, doncs, jo, que sóc el Mestre i el Senyor, us he rentat els peus, també vosaltres us els heu de rentar els uns als altres. Us he donat exemple perquè, tal com jo us ho he fet, ho feu també vosaltres. Us ho ben asseguro: el criat no és més important que el seu amo, ni l'enviat més important que el qui l'envia. Ara que heu entès tot això, feliços de vosaltres si ho poseu en pràctica!

Caminant en silenci...

Repasso moments de la meva vida.

- Recordo alguna situació en què he sentit que era el Senyor qui agenollat davant meu m'ha rentat els peus?
- Rememoro moments en els que m'he sentit mogut a deixar la pell pels altres, a eixugar-los i acariciar-los els peus, les ferides, el rostre.
- Què m'ha empès a lluitar per la justícia? Què m'ha impulsat des de dins a comprometre'm?
- Quan m'he sentit estimat/da fins a l'extrem, en situacions dures que he viscut?

Avui poso atenció a...

Observo els núvols que es desplacen i potser em tapen el sol, però... quanta bellesa de gotes ben agrupades segons el caprici de Déu! Desitjo ser gota que junt a d'altres donem la forma que el Senyor vulgui.